

DECIZIE

25 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Iuliana Oprea, Luiza Gafton
Mariana Pitic, Ion Druță

examinând recursul declarat de către Forțu Ion, prin intermediul avocatului Iurie Mihalache,

în cauza civilă de insolvabilitate a Societății cu Răspundere Limitată „Forlicon”, la cererea lichidatorului Alexandru Buga, privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului,

împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015, prin care s-a dispus încasarea din contul lui Forțu Ion în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Forlicon”, datoria în mărime de X lei și încasarea din contul lui Forțu Ion în beneficiul lui Buga Alexandru remunerația în mărime de X lei și cheltuielile aferente procesului în mărime de 1 120,60 lei,

c o n s t a t ă :

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2014 a fost constatată insolvabilitatea și intentat procesul de insolvabilitate față de SC „Forlicon” SRL. În calitate de administrator al procesului de insolvabilitate a fost desemnată ÎI „Buga Alexandru”.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 02 aprilie 2015, în temeiul deciziilor adoptate de adunarea creditorilor SC „Forlicon” SRL din 16 martie 2015, s-a dispus trecerea la procedura de faliment în vederea lichidării patrimoniului SC „Forlicon” SRL.

La data de 06 mai 2015 lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Forlicon”, Alexandru Buga, a formulat cerere privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului.

A menționat lichidatorul că în cadrul procedurii de insolvabilitate, au fost validate creanțele față de creditorii întreprinderii, în mărime de X lei, iar în urma inventarierii bunurilor debitorului s-a stabilit că debitorul nu dispune de masă debitoare și nu se află la adresa juridică înregistrată.

Totodată a susținut că pe parcursul derulării procedurii, nu au putut fi

identificate bunuri pentru stingerea creanțelor creditorilor prin valorificare și astfel, nu au putut fi acoperite creanțele validate ale creditorilor.

A mai invocat că cheltuielile aferente suportate de lichidator la administrarea SC „Forlicon” SRL, sunt în sumă de 1 120,60 lei și anume: expedierea scrisorilor - 132,60 lei, publicarea avizelor în Monitorul Oficial RM - 988 lei, iar remunerarea lichidatorului pentru perioada 24 noiembrie 2014 - 18 septembrie 2015, constituie suma de X lei.

Consideră că, în cazul în care organele de conducere ale debitorului nu au depus cererea de intentare a procedurii de insolvabilitate sau lichidare a întreprinderii, ultima continuându-și activitatea s-a supra îndatorat, respectiv acestea au devenit pasibile de răspundere subsidiară în conformitate cu prevederile art. 248 alin. (1) al Legii insolvabilității.

În acest context a mai menționat că potrivit actelor întocmite de executorii judecătorești se observă incapacitatea de plată survenită încă din anul 2008, însă, cererea introductivă nu a fost depusă, fapt ce a dus la nerespectarea art.14 al Legii insolvabilității. A mai menționat că documentele societății sunt ascunse, ori folosite în scopuri personale de către debitor.

În acest sens s-a solicitat de către lichidatorul SC „Forlicon” SRL, Alexandru Buga, atragerea la răspundere subsidiară, în mod solidar a membrilor organelor de conducere a debitorului SC „Forlicon” SRL, Ion Forțu și Iulia Forțu cu încasarea sumelor menționate anterior.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015, cererea lichidatorului SC „Forlicon” SRL, Alexandru Buga privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a fost admisă parțial și s-a dispus încasarea, în mod solidar, din contul lui Forțu Ion și Forțu Iulia, în beneficiul SC „Forlicon” SRL, datoria în mărime de X lei și încasarea, în mod solidar, din contul lui Forțu Ion și Forțu Iulia, în beneficiul lui Buga Alexandru, remunerația în mărime de X lei și cheltuielile aferente în mărime de 1 120,60 lei. În rest, cerințele s-au respins.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015, s-a corectat greșeala, din oficiu, prin substituirea în actul de dispoziție respectiv a sintagmei „ÎNCHEIERE” cu sintagma „HOTĂRÎRE”.

La data de 27 ianuarie 2016, avocatul Petru Bălănel, în interesele clientului, Iulia Forțu, a declarat recurs împotriva încheierii (hotărârii) Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015 și încheierii Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015, solicitând casarea actelor judecătorești, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea formulată de lichidatorul SC „Forlicon” SRL, Alexandru Buga, privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului să fie respinsă.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție 23 martie 2016:

-S-a admis recursul declarat de avocatul Petru Bălănel, în interesele clientului, Iulia Forțu.

-S-au casat încheierile Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015, emise în cauza de insolvabilitate intentată față de societatea comercială „Forlicon” societate cu răspundere limitată, la cererea lichidatorului, Alexandru Buga, privind

atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului, în partea admiterii cererii de atragere la răspundere subsidiară a pârâtei, Iulia Forțu, cu remiterea pricinii, în această parte, spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

-În rest, încheierile Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015, s-au menținut.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2016, rămasă irevocabilă prin decizia Curții Supreme de Justiție 21 septembrie 2016, a fost respinsă cererea lichidatorului SRL „Forlicon”, Buga Alexandru, privind tragerea la răspunderea subsidiară a Iuliei Forțu.

Ulterior, la data de 21 august 2017, recurs asupra hotărârii Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015, a declarat și Forțu Ion, prin intermediul avocatului Iurie Mihalache, la aceeași dată înaintând și cerere de repunere în termenul de recurs.

În motivarea recursului și cererii de repunere în termen a recursului, s-a invocat faptul că recurentul a aflat despre existența hotărârii Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015 de la un fost coleg de facultate și o consideră ilegală și neîntemeiată deoarece instanța de insolabilitate urma să emită decizia în baza tuturor probelor anexate la materialele dosarului, dar nu în mod selectiv. A mai invocat recurentul în acest sens că SRL „Forlicon” mai deține bunuri la momentul de față din care urmau a se stinge creanțele.

La 03 octombrie 2017 lichidatorul Buga Alexandru a prezentat referință pe marginea recursului declarat de Forțu Ion, solicitând respingerea acestuia.

Judecând recursul declarat de Forțu Ion, prin intermediul avocatului Iurie Mihalache, împotriva hotărârii instanței de insolabilitate din 09 decembrie 2015, în limitele invocate în recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a respinge cererea de repunere în termen a recursului și a respinge recursul ca fiind depus cu omiterea termenului de declarare a acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

Potrivit art. 356 CPC, cererea de declarare a insolabilității se judecă în instanță conform normelor generale din prezentul cod, cu excepțiile și completările stabilite de legislația insolabilității.

Conform art. 1 alin. (4) al Legii insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, în vigoare din 14 martie 2013, procesul de insolabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Prin prisma art. 8 din Legea insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, hotărârile și încheierile instanței de insolabilitate pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării.

După cum rezultă din materialele cauzei, prin hotărârea Curții de Apel Chișinău contestată cu recurs, s-a dispus încasarea din contul lui Forțu Ion în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Forlicon”, datoria în mărime de X lei

și încasarea din cotul lui Forțu Ion în beneficiul lui Buga Alexandru, remunerația în mărime de X lei și cheltuielile aferente în mărime de 1 120,60 lei.

Totodată, Colegiul reține că conform materialelor dosarului, organele de conducere a debitorului și anume administratorul Forțu Ion, a fost citat pentru a se prezenta la ședința instanței de insolvență pe adresa conform copiei actului de identitate (vizei de reședință), iar în situația în care aceasta nu a fost recepționată de către recurent, s-a dispus și citare publică a acestuia în Monitorul Oficial nr. 177-184 (5219-5226) din 10 iulie 2015 pentru ședința de judecată din 18 septembrie 2015 prin care i-a fost adus la cunoștință recurentului despre examinarea cererii lichidatorului.

Mai mult ca atât, Colegiul menționează că instanța de insolvență a dispus citarea lui Forțu Ion prin intermediul executorului judecătoresc Balan Corneliu, care la data de 07.10.2015 a informat instanța că citația nr.2i-405-1/14, ce urma a fi înmânată lui Forțu Ion a fost înmânată feciorului acestuia Forțu Dumitru pentru a fi transmisă părinților.

În această ordine de idei, Colegiul reține că prevederile art. 116 alin. (1) și alin. (3) CPC, statuează că, persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc.).

În sensul acestei norme, este de principiu ca declarând recurs în afara termenului legal și solicitând repunerea în termen, să fie invocate astfel de motive, care să justifice încălcarea acestui termen. Pe când, la caz, recurentul nu a prezentat nici o dovadă care să confirme că termenul de depunere a recursului a fost omis din motive întemeiate.

În acest context, Colegiul respinge ca fiind neîntemeiate argumentele recurentului precum că, termenul de depunere a recursului a fost omis din motiv că, a cunoscut despre adoptarea hotărârii contestate de la un coleg de facultate și că nu a fost citată pentru ședința de judecată, deoarece motivele invocate nu justifică în nici un mod omiterea termenului de depunere a cererii de recurs și urmează a fi respinse, dat fiind faptul că, instanța de insolvență a întreprins suficiente măsuri în vederea citării lui.

Totodată, prevederile art. 8 alin. (1) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012 expres indică că, hotărârile și încheierile instanței de insolvență pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării, iar alte temeiuri justificative ce ar indica repunerea recursului în termen, în sensul art. 116 CPC, instanței de recurs nu au fost prezentate, or, însăși recurentul urma să se intereseze despre fazele procesului și soluțiile adoptate, iar ca urmare, să depună recursul în termen.

Distinct de cele relatate, instanța de recurs reține că, în conformitate cu art. 56 alin. (3) și 61 alin. (1) CPC, părțile sunt obligate să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. Instanța judecătorească pune capăt oricărui abuz de aceste drepturi dacă prin abuz se urmărește tergiversarea procesului sau inducerea

sa în eroare.

Colegiul menționează și faptul că folosirea cu buna-credință a drepturilor procedurale, prezumă că partea este obligată la interval rezonabil de timp să manifeste diligență și să se intereseze despre dosarul care se află pe rolul instanței și să respecte termenele prevăzute de lege.

Astfel, recurentul prin lege a fost obligat să respecte termenul legal de contestare a hotărârii cu recurs în 15 de zile calendaristice din data pronunțării hotărârii, termen prevăzut de art. 8 alin. (1) al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012.

La caz, sunt relevante și dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, care stipulează că, participanți la procesul de insolvență sunt: administratorul provizoriu, administratorul insolvenței, lichidatorul, creditorii, adunarea creditorilor, comitetul creditorilor, debitorul sau, după caz, reprezentantul debitorului, alte organe și persoane stabilite în prezenta lege, iar alin. (2) prescrie că, organele și persoanele stabilite la alin. (1) trebuie să asigure efectuarea rapidă a actelor și a operațiunilor prevăzute în prezenta lege, realizarea în condițiile legii a drepturilor și a obligațiilor celorlalți participanți la aceste acte și operațiuni.

Din prevederile legale enunțate, instanța de recurs menționează că recurentul este participant la procesul de insolvență și urma să asigure efectuarea rapidă a actelor și a operațiunilor prevăzute de Legea insolvenței, contribuind la realizarea drepturilor și obligațiilor celorlalți participanți la procesul de insolvență.

Prin urmare, Colegiul ajunge la concluzia că recurentul a omis termenul de atac a hotărârii judecătorești, iar examinarea unui astfel de recurs ar presupune verificarea unei hotărâri judecătorești rămasă irevocabilă, astfel, încălcându-se principiul securității raporturilor juridice, precum și, ar încălca drepturile celorlalte părți la un proces echitabil.

Instanța de recurs accentuează că, o asemenea soluție este compatibilă cu standardele inserate în textul art. 6 §1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

În susținerea opiniei enunțate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție invocă și hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Melnic c. Moldovei (din 14 noiembrie 2006) și cauza Ponomaryov c. Ucrainei (din 03 aprilie 2008), unde se notează că deși în speță nu era vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe nou descoperite, ci de redeschiderea unui proces prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare, reprezintă o soluție care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

Reieșind din considerentele menționate și având în vedere faptul că, recursul a fost depus cu omiterea termenului prevăzut de art. 8 alin. (1) Legea insolvenței, în lipsa temeiurilor de repunere în termen, Colegiul civil, comercial și de

contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de către Forțu Ion, prin intermediul avocatului Iurie Mihalache, ca fiind depus tardiv și de a menține hotărârea Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015.

În conformitate cu art. 445 alin.(1) lit. a) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e :

Se respinge cererea lui Forțu Ion, prin intermediul avocatului Iurie Mihalache, cu privire la repunerea recursului în termen.

Se respinge recursul declarat de către Forțu Ion, prin intermediul avocatului Iurie Mihalache, se menține hotărârea Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2015, în cauza civilă de insolvabilitate a Societății cu Răspundere Limitată „Forlicon”, la cererea lichidatorului Alexandru Buga, privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Iuliana Oprea

Luiza Gafton

Mariana Pitic

Ion Druță